

Napisala: Gordana Stojilković
11.02.2021.

Gordana Stojilković, novinarka "Dela" in Slovenskih novic". Več kot 20 let spremlja področji črne kronike in socialnih vprašanj. Je avtorica knjige "Sama si si kriva", ki jo je leta 2019 izdala založba Mladinska knjiga. V knjigi tri ženske opisujejo svoje izkušnje spolnega fizičnega in psihičnega nasilja.

POTREBUJEMO ZAKON, KI V OSNOVI SPREMINJA DEFINICIJO POSILSTVA

Antropologinjo Niko Kovač sem spoznala, ko je v Konzorciju Mladinske knjige v Ljubljani Inštitut 8. marec, katerega predsednica je, organiziral večer, na katerem so debatirali o pomenu knjige Sama si si kriva, v katerem sem kot avtorica predstavila izpovedi treh slovenskih žensk, ki so bile zlorabljene tako spolno kot fizično in psihično, o samem nasilju in posledicah takšnih dejanj, ki jih takšna travma povzroči.

"Gre za prvo takšno javno razkritje slovenskih žensk do zdaj in zato izredno pomembno pričevanje," je zbranemu občinstvu razlagala mlada antropologinja. Inštitut 8. marec sestavlja 15 zelo mladih ljudi, ki opozarjajo na teme, vezane na spol, med drugim so zagnali slovenski del kampanje #metoo #jztudi. "Naša aktivistična prostovoljna struktura nam omogoča, da hitro reagiramo, da zakričimo in se nas sliši, saj nas ni strah iti zelo ostro proti ukrepom, ki so škodljivi za družbo," o svojem "gverilskem" delovanju pravi Nika Kovač.

Ob razkritju slovenske igralko Mie Skrbinac o spolnem nadlegovanju profesorja na igralski akademiji, sicer pa znanega in uglednega igralca, je Inštitut v državni zbor vložil predlog zakona za redefinicijo kaznivega dejanja posilstva, ki bi temeljil na modelu soglasja in ne prisile, kot ga slovenska zakonodaja pozna ta trenutek. Nika Kovač je tudi avtorica treh knjig, v katerih naslavlja predvsem ženske in njihovo vlogo v družbi.

- **Ob javni izpovedi slovenske igralko Mie Skrbinac o spolnem nadlegovanju profesorja na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo, je Inštitut 8. marec v državni zbor vložil predlog zakona za redefinicijo kaznivega dejanja posilstva. Kaj je država v času, odkar delujete, storila za zaščito žrtev kaznivih dejanj spolnega nadlegovanja in nasilja?**

V Inštitutu smo s kampanjo #jztudi, torej zbiranjem anonimnih pričevanj o spolnem nadlegovanju in nasilju, začeli pred zdaj že več kot tremi leti. Ker smo hoteli, da to ni neka senzacionalistična kampanja, temveč kampanja, ki zajame širok spekter pričevanj in pokaže, kje se spolno nasilje dogaja in kaj ga omogoča, smo se že takrat zavezali, da bomo nekaj naredili na področju zakonodaje. Torej pripravili analizo, kaj v slovenski zakonodaji ne deluje in kaj je treba popraviti, da si bodo žrtve sploh upale prijavljati spolne zlorabe in spolno nadlegovanje. In potem je pred dvema letoma prišel primer s koprškega sodišča, v katerem je bil storilec oproščen kaznivega dejanja posilstva, ker je žrtev ob začetku posilstva spala.

Ker imamo v Sloveniji zastarelo zakonodajo, t.i. model prisile, ki zahteva, da se mora žrtev aktivno upirati, v tem primeru pa se ni, ker se ni mogla, dejanje po trenutni zakonodaji ni bilo posilstvo. Takrat smo se odločili, da

začnemo peticijo za redefinicijo kaznivega dejanja posilstva v skladu z modelom soglasja. Tako ureditev, kjer je posilstvo vsako spolno dejanje brez soglasja druge osebe, poznajo v številnih državah od Švedske in Danske do Hrvaške. Pod peticijo smo v nekaj dneh zbrali več kot 5000 podpisov, takratna ministrica za pravosodje Andreja Katič se je zavezala in tudi v javnosti večkrat govorila o tem, da se bo zakonodaja spremenila, spremenilo pa se ni nič, niti pod novo vlado. In ker smo mi ena takšna skupina zelo trmastih ljudi, smo zakon pod vodstvom Kristine Kranjc napisali sami in ga prejšnji teden prinesli (2. februar 2021, op.a.) v državni zbor z zahtevo, da se državljanom in državljanke da možnost, da rešitev s svojim podpisom podprejo in ga dajo v odločanje državnemu zboru.

• **Kakšen je protokol sprejetja zakona in kakšni so dosedanji odzivi na vaš predlog?**

Odločili smo se, da za vložitev ne bomo prosili političnih strank, ker ne želimo, da to postane tema političnega obračunavanja. Dogajanje na odboru za izobraževanje, kjer so spremembe po modelu *samo ja pomeni ja* podprle poslanke in poslanci iz vseh političnih opcij, me navdaja z upanjem. Zdaj je naša naloga zbrati 5000 overjenih podpisov, kar pomeni, da morajo ljudje na upravni enoti overiti svoj podpis in nam ga poslati ali pa podpis podpore oddati elektronsko prek e-uprave. Za to, da podpise zberemo in zakon damo v odločanje Državnemu zboru, imamo dva meseca časa. Odziv pa ni dober samo s strani politike, pisali so nam številni, ki so pripravljene pomagati, med njimi so tudi osebe, ki so preživele spolno nasilje. V tej kampanji so se pripravljene izpostaviti in povedati, da gre v tem primeru za njih in za to, da se to, kar se dogaja njim ali njihovim hčerkam, ne bi dogajalo naslednjim generacijam. To je tudi bistvo našega sporočila – želimo spremeniti družbo na način, da se take stvari ne bi več dogajale tako, da na najvišji ravni damo signal, da spolno nasilje v naši družbi nima mesta in da žrtvam nudimo najboljšo možno zaščito.

• **Kje so ključne točke, da začnemo osebe, ki so preživele spolno nasilje, obravnavati drugače, kako doseči, da bi jih več dejanje prijavilo, da bi spregovorile?**

Prav stvar, ki sem se jo naučila, ko sem se začela ukvarjati s to tematiko, je, da ko govorimo o spolnem nadlegovanju, nasilnik običajno ni stereotipni neznanec iz temne ulice, temveč največkrat nekdo, ki prebiva v okolju žrtve, ki ga žrtev pozna in v tem okolju uživa zaupanje, avtoriteto, in je nosilec neke moči, pa naj si bo to ekonomska moč, denimo direktor, moralna avtoriteta, kot je profesor, ali pa ima simbolno moč, denimo bližnji sorodnik. Vedno, kadar govorimo o spolnem nadlegovanju in nasilju, govorimo o odnosu moči in odvisnosti, o tem, da nekdo prekorači mejo. Druga stvar, ki sem jo ugotovila med samim raziskovanjem tega pojava oz. predvsem ob prebiranju teh pričevanj, je to, da je ogromen problem, ker je ta tema še vedno tabu in da so prepogosti odzivi,

ki žrtve ne zaščitijo ali pa jo celo obtožujejo, da so za nasilje, ki se jim je zgodilo, krive same.

Mislím, da se v Sloveniji sicer srečujemo z zelo specifično situacijo. Po eni strani smo zelo napredna država, pravico do splava imamo zapisano v ustavi, razlike med moškimi in ženskami pri nas niso tako velike kot drugje. Imamo zagotovljeno porodniško, imamo številne pravice, ki nas postavljajo v sam vrh držav po enakopravnosti. Pa vendar, o čemer pa ne govorimo, so problematične vsakodnevne prakse, ki so vseprisotne in se ne skladajo povsem s tem, kar imamo napisano na papirju. Slovenske ženske do zdaj niso spregovorile ne o nadlegovanju ne o splavu ne o najrazličnejših izkušnjah, ki jih imajo s tem, in ravno ta molk je simptom problema, da se okolica na spolno nadlegovanje in nasilje ne odzove primerno. Na drugi strani pa, kot rečeno, imamo problem z zastarelo zakonodajo in postopki pred sodišči, ki so za žrtve pogosto zelo travmatični.

• **Kje poleg spremembe zakonodaje vidite rešitev, kaj bi bilo treba spremeniti v zavesti ljudi?**

Zelo pomembno se mi zdi uvesti spolno vzgojo v šolah, odpirati te teme, pojasnjevati, kaj je seksualnost, kaj so meje, da je nedopustno posegati v telo drugega brez njegovega soglasja, veliko več pozornosti bi morale biti namenjene tudi reproduktivnim pravicam. Če pogledamo, kako različno se govori, tudi v šolah, o ženski in moški spolnosti. Medtem ko pri moških govorimo o užitku, pri ženskah govorimo o reproduktivnih organih, zato lahko jasno vidimo, kje so problemi. Po drugi strani pa bi morali poskrbeti, da so informacije, kaj spolno nadlegovanje in nasilje je, jasno vidne, jasno in javno dostopne. Predvsem pa bi morala država spreminjati zakone in postopke na način, da bodo zaščitili žrtve in zagotovili hiter in pravičen epilog vsakega primera.

• **Kaj natančno predlagate v svojem predlogu redefinicije zakona?**

Naš predlog spreminja definicijo kaznivega dejanja posilstva skladno z modelom soglasja *samo ja pomeni ja*. Trenutno je v veljavi zastarela zakonska definicija posilstva po t.i. modelu prisile. Po njem je posilstvo zgolj dejanje, ki je narejeno s silo ali grožnjo, zahtevan je torej upor žrtve, preprosto povedano, če upora ni, ni prisile in dejanje ni posilstvo. Z našim predlogom se ta običajnemu človeku popolnoma nerazumljiva in v praksi škodljiva definicija spreminja preprosto tako, da je potreben predhoden svoboden pristanek vseh v spolnem odnosu udeleženih oseb. Kazniv postane vsak spolni odnos brez svobodne privolitve.

Razlika med trenutnim in predlaganim zakonom je za žrtve občutna, saj model *samo ja pomeni ja*, žrtev ščiti in ji neposredno odvzema vse občutke krivde, da se ni upirala dovolj, da bi bilo to prepoznano kot spolno nasilje in da si je torej na nek način sama kriva. Treba se je zavedati, da kljub stereotipnemu prepričanju, odziv oseb na spolni napad večinsko ni upor, temveč zamrznitev. Švedska raziskava je pokazala, da otrpne kar 70 odstotkov žrtev spolnega nadlegovanja in nasilja. Naša trenutna zakonodaja teh žrtev ne ščiti, predlog *samo ja pomeni ja*, pa jih. S predlogom tudi na simbolni ravni sporočamo, da je telo vsake osebe absolutno nedotakljivo in se vanj ne sme posegati brez njenega izrecnega pristanka.

• **Novinarji, ki spremljamo tako občutljive teme, kot so nedopustni posegi v telo, se srečujemo z vrsto težav, ki ne vključujejo le razkrivanje ali zakrivanje identitete preživelih oziroma storilcev, pri čemer v zadnjem času z dodatno skrbnostjo poskušamo pisati na način, da se žrtve dodatno ne stigmatizira. Kako vidite poročanje naših medijev o spolnem nasilju?**

Preden smo se v Inštitutu lotili kampanje #jaztudi, smo bili zelo kritični do ameriške #metoo, do senzacionalizma, ki ga je spremljal. Osredotočenost na nekaj škandalov iz šovbiznisa in nekaj slavnih posameznikov je v veliki meri

zakril, kje vse se spolno nasilje dogaja, kakšni so razlogi zanj ter kaj ga omogoča in poganja. Ko je bil Weinstein obsojen, sem razmišljala, da bi to moral biti dan, ki bi pomenil neko katarzo, spremembo, a svet je šel naprej. Vedno nove žrtve se pojavljajo, predvsem v nižjih razredih v ZDA, ki si ne morejo privoščiti dragih odvetnikov. Senzacionalizem je zakril številne druge situacije in družbena razmerja in umanjkal je širši družbeni diapozon tega, kaj spolno nadlegovanje in nasilje je. Zato smo se pri #jztudi odločili za anonimne zgodbe, ki bi razkrile vso razsežnost spolnega nasilja in nadlegovanja. Zanimale so nas zgodbe študentk, upokojenk, natararic, žensk in moških iz vseh sfer življenja.

Mislím, da je v resnici odgovornost vseh nas, da če nekdo z nami deli takšno pričevanje ali osebno izkušnjo, ki ga zaznamuje, pa naj si bo to novinar ali mi, da se to obravnava spoštljivo. Če nam je nekdo zaupal svoj glas, je naloga nas, da to sporočamo naprej. Kar opazim pri delu z novinarji in kar mi daje nazaj vero v medije, je, da so ljudje, ki imajo svoje delo za poslanstvo, da opozorijo na problem in pomagajo spreminjati stvari na bolje, ki si upajo zavzeti stališče in ki si upajo postaviti za žrtev. Ko govorimo o naši kampanji in gremo na televizijo z zakrito žrtvijo, je pomembno, da je njihova zgodba predstavljena spoštljivo, da je njim v ponos, kar se dogaja, da je to, da spregovorijo, zanje neke vrste katarza, ki jim omogoča iti čez to in zaživeti drugače. Novinarji so v bistvu sopotniki v boju proti spolnemu nadlegovanju in nasilju, sama se ne bi bala angažiranega novinarstva.

• **Dan, preden ste v DZ vložili predlog za redefinicijo zakona o posilstvu, je Tednik na RTV Slovenija razkril nedopustne spolne prakse, ki naj bi se dogajale na AGRFT. Z obrazom in popolno razkriti identiteto je 26-letna igralka Mia Skrbina po zgledu srbske kolegice, ki je javno obtožila profesorja spolnega nasilja, spregovorila o svoji izkušnji. Kot je povedala, jo je na urah igre kot študentko dve leti spolno nadlegoval profesor igre in znani igralec z vrsto nagrad za svoje delo. Vendar pa Mia imena svojega nadlegovalca ni razkrila.**

Menite, da je bila morda naloga medijev, da to objavimo, ker prav vsi vemo, za koga gre oziroma to z dvema klikoma mimogrede ugotoviš? Ali menite, da je prav, da njegova identiteta preostali javnosti ostane skrita, sam pa še naprej uživa ugled, z denarjem davkoplačevalcev pa mu še naprej omogočamo neovirano nadlegovanje?

V resnici mora biti odločitev glede razkritja identitete odločitev žrtve. Moč gibanja #metoo je v tem, da so bile osebe opogumljene pred svetom pojaviti se z imenom in priimkom, opozoriti na to, kar se dogaja. In takrat, ko žrtev to želi narediti, je prav, da se to pokrije, mislim pa, da s tem te osebe sprožijo tudi nek plaz. Plaz pričevanj drugih. Videti osebo z obrazom, imenom in priimkom je zelo pomembno; pomembno je, kako ti sam doživiš to izkušnjo. Pogosto namreč ljudje rečejo, aha, zdaj pa stvari čisto drugače vidim, vidim, kako se človek počuti, kaj preživlja. Kar naenkrat nek konstrukt iz medijev, mogoče predsodki, ki jih projicira, postanejo meso in kri. Slišati tako pričevanje je izredno dragoceno in jaz zelo cenim vse, ki so se javno izpostavili. Mislim pa, da ne sme biti v to prisiljen, ker drug problem, ki se pojavi z izpostavitvijo, je, da je v naši kulturi ta oseba potem na nek način stigmatizirana, da se na njo kaže kot na tisto, ki je že nekaj naredila, da se je spolno nadlegovanje zgodilo, oseba, ki pa je spolno nadlegovala, pa s tem v bistvu postane še močnejša.

• **Docent na Pravni fakulteti Maribor Miha Šepc je v primeru sprejetja modela samo ja pomeni ja javno v TV dnevniku govoril o tem, da bi se v primeru predlagane spremembe »spremenila celotna spolna igra, predvsem moških«. Kaj ugledni pravnik, ki svoje znanje predaja naslednjim generacijam odvetnikov, sodnikov, tožilcev, s tem sporoča?**

Najprej bi rekla, da spolno nasilje, posilstvo za žrtve, ni nobena igra. Iz izjav gospoda na javni televiziji pa je jasno, da marsičesa ne razume. Odzivi prebivalk in prebivalcev na naš predlog pa, kot rečeno, pričajo, da kot družba razumemo, da bi moralo biti telo vsake osebe absolutno nedotakljivo in da morajo biti spolni odnos soglasni. In da želimo v družbi vzpostaviti nično toleranco do spolnega nadlegovanja in nasilja.

• **Izdali ste že tri knjige, skupni imenovalec vseh vaših knjig pa so ženske, naslavljate namreč izrazito ženske probleme. Nam na kratko opišete vsako od njih?**

Prva knjiga z naslovom *Pogumne punce* je "nastala", ko sem še kot študentka delala pri Mladinski knjigi in na enem izmed knjižnih sejmov na policah opazila veliko knjig, ki govorijo o spregledanih ženskah, o osebah, ki so krojile zgodovino, pa niso dobile mesta v zgodovinskih učbenikih. In takrat sem začela urednikom na založbi in vsem naokrog "težiti", da bi morali nekaj narediti. Idejo je za svojo vzela urednica Urška Kaloper, ki je v tem prepoznala neko vrednost, meni pa se je zdelo super, da knjiga izide v programu priročnikov, ki primarno ni namenjen tem temam. Zdi se mi prav, da take knjige pridejo v roke nekemu, ki te vsebine ne bi pričakoval. V tej

knjigi nastopa 15 Slovenk in 15 žensk iz celega sveta, ki so name naredile vtis s svojim delovanjem in življenjem. Kriterij izbire je bil, da so to osebe, s katerimi bi rada šla na kavo, in da je vsaka od njih delovala tudi v kolektivu, skupnost je zame namreč zelo pomembna. Ta knjiga je bila bolj poskus, pri kateri se jaz nisem počutila kot neka "huda" pisateljica ali avtorica, ampak kot nek poročevalec o življenju drugih.

Naslednja knjiga, pri kateri sem ena od avtoric, ima naslov *Nepozabne*, ki je narejena po podobnem konceptu, le da je za mladino in otroke. Predstavlja pomembne ženske iz slovenske zgodovine. Tudi pri tej knjigi sem se počutila bolj popisovalka, je pa knjiga pustila nekoliko grenak priokus, saj so bile v prvotni verziji vse te pomembne ženske na naslovnici na kolesih, ki je feminističen simbol in ponazarja napredek, ženske so se morale boriti, da so do koles prišle. Po drugi strani pa je bila neka vzporednica s tem, da kolo v tem času epidemije v Sloveniji predstavlja protestno gibanje. Založba je to naslovnico odstranila, ženskam odvzela kolesa in knjigo in ženske v njej v svet poslala "peš".

Tretja knjiga je pa že avtorsko delo oziroma delo, ki skriva več let raziskovanja. *Moja odločitev: pričevanja, pravice in predsodki o splavu*, govori o tem, kako se udejanja pravica do svobodnega odločanja o rojstvu otrok v Sloveniji v praksi. V njej sem zbrala pričevanja žensk, ki so imele izkušnjo splava. Hkrati pa sem jo napisala z mislijo, da knjigo dobi v roke nekdo, ki je to odločitev sprejel ali pa jo sprejema in v njej dobi vse potrebne informacije: kakšni so medicinski postopki, kaj se v tem procesu dogaja, kakšne so tvoje pravice, predvsem zato, ker tega na internetu nikjer ne najdeš. Želela sem, da knjiga postane zaveznica, prijateljica vsaki ženski, ki sprejema odločitev in da lahko na koncu, ne glede na to, kakšna je bila, reče, da je bila to njena odločitev.

• Kakšne so vaše ugotovitve, koliko je splav pri nas še tabu tema, kakšne so izkušnje žensk iz knjige glede same obravnave v bolnišnicah, odnos medicinskega osebja, kako družba gleda na to. Je to nekaj, o čemer lahko ženske poklepemo ob kavici, ali molčimo tudi o tem?

Ko sem za magisterij začela raziskovati temo splava, sem na FB objavila poziv, naj se mi javijo osebe s to izkušnjo. Kar je mene takrat zelo pretreslo, je bilo to, da so se mi javile številne prijateljice, ki so to izkušnjo že imele, ko sem se jaz z njimi intenzivno družila, pa o tem niso spregovorile. Javili sta se mi tudi dve osebi, ki sedita druga ob drugi v pisarni, sta dobri prijateljici, pa sta druga drugi lagali o tem, s čim sta se soočali. Ena si je šla "pulit modrostni zob", druga pa je imela "trebušne težave". In vsaka od njih mi je rekla, da bi si želela nekoga, s katerim bi se o tem lahko pogovarjala.

To je znak, da je tudi splav pri nas tabuiziran, da se o njem ne govori. Ko pa se govori, je to teren za bitje bitk in nabiranje političnih točk. Zato se mi zdi pomembno vsakič poudarjati, da pravica do svobodnega odločanja o rojstvu otrok, ki jo imamo v ustavi, ni navodilo, ni zapoved, ne pomeni, da ne smeš splaviti niti da moraš splaviti, temveč daje možnost odločitve vsaki ženski.

Druga stvar, ki se mi zdi zelo pomembna, je, da prepoved splava ne pomeni, da je umetnih prekinitev nosečnosti manj, poveča se namreč število nelegalnih splavov, na Poljskem jih je po podatkih vsako leto 150 tisoč. Ti potekajo v neprimernih prostorih, ko ženske posegajo po mazačih, tabletah prek interneta. Po drugi strani pa se s prepovedjo povečujejo razlike, saj si ženske iz višjega družbenega sloja lahko kupijo letalske vozovnice in se odpravijo v bližnjo državo, kjer splavijo v bolnišnici in imajo optimalne pogoje. Revne ženske pa so podvržene hudim zdravstvenim tveganjem, hudim bolezenskim stanjem in so prepuščene same sebi. To je zame največja hipokrizija tistih, ki nasprotujejo svobodnemu odločanju o rojstvih otrok. Ne napadaš splava, napadaš zdravje ženske. Kar 23 tisoč jih na Poljskem vsako leto umre zaradi nevarnih splavov.

Iz pogovorov z ženskami pa izhajata še dve pomembni sporočili, najprej, da je zelo pomembna informiranost. Če ženska ve, kaj jo čaka, kakšne so njene pravice, lažje zahteva in dobi primerno obravnavo. Druga stvar pa je odziv okolice in pomembnost tega, da okolica spoštuje, da je odločitev za umetno prekinitev nosečnosti zgolj in samo odločitev ženske. Negativne izkušnje z umetno prekinitvijo nosečnosti namreč niso povezane s samo odločitvijo, temveč z nepodporo okolice in bližnjih ali neprimerno obravnavo v bolnišnicah. Pa še to: pogosto se govori o tem, da je splav najtežja odločitev ženske. Ni tako. Za veliko večino je to takojšnja odločitev, najbolj logična stvar, za katero se je kdaj odločila, za nekatere pa je to res težka odločitev. Toliko, kot je oseb, toliko konceptov teh odločitev je, naša dolžnost pa je, da vse odločitve spoštujemo. Predvsem pa je splav del življenja. Analiza zgodovine kaže, da je tako skozi celotno zgodovino človeštva. Rečemo lahko, da je zgodovina nosečnosti v resnici tudi zgodovina splava, od starega Egipta naprej so dokumentirani načini njegove izvedbe.

• **Kako izpopolnjeni ste z delovanjem v Inštitutu 8. marec, kjer v javnosti nastopate kot besedna gverila, ki hitro odreagira na dogajanje v družbi, ki zelo natančno pokaže na problem družbene neenakosti, kršenja človekovih pravic, ki ima zelo jasno sporočilo. Je to tisto, kar razlikuje vaš Inštitut od podobnih nevladnih organizacij, poleg mlade ekipe entuzijastov?**

Razlikuje nas to, da delamo brezplačno, da delamo popolnoma brez državnega financiranja, na prostovoljni osnovi. Jaz imam redno službo drugje. V Inštitutu nas je 15 prijateljev, vsi smo zelo povezani in smo res ekipa, držimo skupaj in se čuvamo. Jaz nič ne bi mogla storiti brez teh ljudi, ker delujemo tako, da ko je nekdo utrujen, nekdo drug poprime za delo in tako naprej. In imeti takšno skupnost v teh časih izolacije je neprecenljivo, velika sreča in radost. Po drugi strani pa smo res blazni operativci. Imamo pravilo, da sestanki niso daljši od ene ure, pravilo, da se zmenimo in preprosto delamo. Pravilo, da se osredotočimo na eno stvar, ki jo moramo narediti, in to izvedemo. Zase lahko rečem, da sta inštitut in ta kolektiv najpomembnejša stvar v mojem življenju, predvsem pa mi je pomembno to, da ljudje v Inštitutu mislijo s svojo glavo, se ne uklanjajo avtoritetam. Delujemo tako, da smo med seboj enakovredni, to se mi zdi zelo pomembno v teh časih.